

Havilap

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

MÁRIA ÚTJA A JERUZSÁLEMI TEMPLOMBA

A Boldogságos Szűz Mária Isten akaratából járta a boldogság, a megelégedettség, és a fájdalmak, szenvedések útját. Csendes alázatossággal tudomásul vette, hogy e megváltozhatatlan utat kell járnia.

A választott nép fiai rendszeresen felkeresték fővárosuk templomát. Az áldozatbemutatás abban az időben annyit jelentett, hogy lemondtak valamilyen értékről (állatról, ételről) és elégették Isten tiszteletére. Ilyen áldozatbemutatás csak egy helyen volt zsidók számára, a jeruzsálemi templomban. Máshol csak imaházuk, ahogy ők nevezték, zsinagógájuk volt.

Szűz Mária a negyvennapos Jézussal és Szent Józseffel a jeruzsálemi templomba ment áldozatbemutatásra. Minden zsidó édesanya számára előírás volt, hogy elsőszülött fiú gyermekéért áldozatot mutasson be. Ő, akit Isten kiválasztott nem lett volna erre kötelezve, de mégis megtette, nem akart kivétel lenni. Abban az időben ellenőrizte-e valaki e kötelesség teljesítését? Nem. Legalábbis nem tudunk erről feljegyzéseket. E feladat ellenőrzésére nem volt szükség, hiszen abban az időben a választott nép fiai az ősi szertartásokat ellenőrzés nélkül is megtették. Az édesanyák örültek gyermekük születésének, és hálát adtak a Jóistennek. Mivel a zsidók az egy igaz Istent imádták, szolgálták, sőt félték, ezeket a vallásos előírásokat megtartották kezdet kezdetétől, a pátriárkák (Ábrahám, Izsák, Jákob) korától. Szűz Mária lelkivilágába is mélyen belevésődtek e szokások, ezért kötelességét teljesítette. Örömmel ment, hiszen az angyali köszöntés után különösen érezhette a Jóisten atyai szeretetét, kiválasztottságát.

A templomban megtörtént az áldozatbemutatás. Szegények lévén két galambfiókat kellett megvenni, és feláldozni. A

szent cselekmények után, rendkívüli események következtek. A Szent Család találkozik egy idős emberrel, az agg Simeonnal, aki kinyilatkoztatást kapott a Jóistentől: nem hal meg addig, amíg meg nem látja a világ Üdvözítőjét. Ezt az embert a Lélek indította a templomba, ahol látta Szűzanyát, Józsefet, és a kicsiny Jézust. A Szentlélek megvilágosítja értelmét, a Gyermekekben meglátja a világ Üdvözítőjét. Lelkét eltölti a boldog öröm, hálát érez a hosszú életért, kitüntetésnek tartja, hogy láthatja a gyerek Jézusban a Megváltót. Ez már neki elég. Elérte élete csúcspontját, így már több, nagyobb jó nem érheti. Nincs olyan földi érték, mely ezt felülmúlhatja. Kezébe veszi Jézust, a jövő élet Megváltóját, és boldog örömmel így imádkozik:

„Most már elbocsáthatod szolgálodat, Uram, szavaid szerint békességben, mert szemeim meglátták szabadításodat, melyet minden nemzet számára készítettél, hogy világosság legyen: kinyilatkoztatás a pogányoknak, és dicsőség népednek, Izraelnek.” Íme, az idős ember érzi a kitüntetést, érzi a teljes földi boldogságát.

Szűzanya és Szent József csodálkozó örömmel hallgatják az agg Simeon imáját. Ezzel a boldogsággal szeretnék befejezni a kötelező áldozatot, a templomi jelenetet, de óhajuk nem teljesül. Az imádkozó agg Simeon prófétai lelkülettel szól Máriához: „a te lelkedet is a fájdalom töre járja át.” Az örömet, a bánat, a boldogságot, a keserűség váltja fel. A Szűzanya csendes megadással hallgatja a fájdalmak prófétai jövendölését. Nem tiltakozik. Nézi az agg emberarcát, melyen valószínű a Lélek öröme látszódott, és félve gondol magára. Milyen lesz majd a fájdalom töre? Harminchárom év múlva megtudta, elszenvedte.

Tartalom:

Öreg plébános levelei 4. rész	2
Karitás háromperc	3
A gondviselés csodái	4

A templomlátogatás következő jelenetét Anna prófétaasszony alakítja. Bőven túl van a nyolcvanadik évén. Egyedül él, tehát a templomnak és az imádságnak szenteli életét, dicsőíti Istent. A kicsiny Jézust ő is megnézi és beszél róla és azokról, „akik Jeruzsálem megváltására vártak.” A szent életű Anna prófétanő imádságban élte le életét, és ami sokaknak nehéz, böjtölésben. Ő milyen lelkülettel nézte a kicsiny Jézust, látott-e benne annyit, mint Simeon látott? Nem tudjuk. Lukács evangélista nem ír erről. Talán úgy nézte a Gyermeket, mint más gyermeket, akiket áldozatbemutatásra hoztak. Nem tudjuk. Azt viszont tudjuk, hogy hosszú idő óta az özvegy prófétanő a csend világában, az imádság világában, a templom csendjében élt és szolgált Istent. Jó lenne, ha mások is sokszor értékelnék az imádság boldogító csendjét, erejét.

Simeon boldogan halt meg, mert látta az Üdvözítőt. Ilyen hazatérést adj nekünk is Urunk. Irgalmas jóságoddal fogadj minket is a mennyek országába.

Szűz Mária a gyermek Jézussal és Szent Józseffel együtt elhagyta a jeruzsálemi templomot. A két felnőtt szótlanul hagyja maga utána a nehéz, hosszú útszakaszokat. Hogy a jövendölések után Szűz Mária mit gondolt? Nem tudjuk. Talán félve gondolt a jövőjére, amikor majd a tör átjárja szívét? Nem tudjuk. Az Írásokból gyarló emberi tudással megismerhettük Szűz Mária lelkivilágát. Ezért úgy gondolom, hogy ő Isten jóságában bízva megy a templomból az életbe.

Somlai József ny. plébános

ÖREG PLÉBÁNOS LEVELEI (4. RÉSZ)

Dr. Czapik Gyula egri érsek írása alapján összeállította Somlai József ny. plébános

Kedves Uramöcsém!

Kissé félénk, aggódó várakozással léptem be a plébánia irodába, plébánosomat üdvözlendő. Köszöntés után a kötelees alázattal kezdtem: Bocsánatát kérem Plébános Úr... Szavamba vágtott: Megírtam a Püspök Úrnak a magam véleményét! Hogy még ilyen csekélységért felfüggesztette, eltiltotta. És tudja, még neki állott följebb. Alaposan megleckéztettem. Miért? Mert a káplánom érdekében felszóltam.

Bizony, kedves Uramöcsém, a szememet meresztettem. Mennyire megváltoznak a dolgok. Plébánosom téves vádjaira kaptam a büntetést, és mit kell hallanom? Hosszú időn keresztül védelmezett a túlzott szigor ellen, miközben egymás után csoportosította védelmezéseimre a bizonyítékokat. Igazolta, hogy teljesen ártatlan voltam és ahelyett, hogy kinyomozták volna ügyemet, egyenesen elítéltek. Az asztalt verve végezte mellettem tartott védőbeszédét. Van ott benn fogalmuk arról, hogyan kell bánni egy fiatalemberrel? Ez az eljárás keménység, szigorúság volt. Erre már nemcsak szememet meresztettem, de a számat is eltátottam. Nem jutott azonban idő teljes felocsúdásomra, mert plébánosom a második számú védőbeszédébe kezdett, melynek kedvezményese ugyancsak szerény magam voltam. Tudja mi történt? – adta föl a szónoki kérdést: Igen értelmetlenül nézhettem, mert meg sem várta feleletemet, mondta tovább. Az történt, hogy a jegyző a legalábbabb támadást intézte a káplán úr ellen. Képzelve csak, a múlt vasárnap milyen határozatot mert hozni azzal a társasággal, amely a kaszinó választmányát alkotja. Előzetesen kimondták, hogy nem veszik föl az én káplánomat

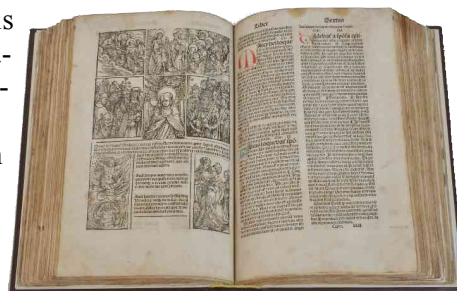
a kaszinó tagjai közé, mert megsértette a jegyzőt. Mivel sértette meg? Azzal, hogy nem akart az ő korpájuk közé keveredni? Mert megüzente arra a kártyatanyára, hogy nem hajlandó a bandájukba állni? Azzal sértette meg, hogy szolidárisnak érezte magát velem, atyai jó barátjával, főnökével, paptestvérével? No, csak ez kellett! Majd én adok annak a bélyegnyalónak! Megtanítom mőresre azt a népnymorgatót! Én a káplánomat nem engedem!

Szemmeresztés és szájtátás után nem maradt más hátra, mint, hogy kínálatlanul leüljek. A dolgok ilyen változását nem tudtam állva elviselni. Zavarosan kavarogtak fejemben a hallottak. Csupán annyit értettem meg, hogy plébánosom kérlelhetetlen gáncsolómból tüzes védelmezőmmé lett. Azóta sok mindenem keresztülhempergetett az élet árja és megtanított alapjában is megérteni az akkor fölfoghatatlan változást. Plébánosom a lobbanékony vérmérsékletnek a reverendában küszködő nem éppen ritka fajtájához tartozott. Azokhoz, akik nem tudnak élni anélkül, hogy ne viaskodjanak. Hol az igazi ellenségeik ellen, hol a falra festettekkel. Mert, ha ezeknek nem akad az események során ellenségük, hát bizony keresnek és kerítenek maguknak. De ellenség nélkül nem élet az élet. Sok bajt okozó, sok drága energiát eltékozoló katonái ezek az egyháznak. Sebeket osztanak, sebeket kapnak. Legnagyobb sebet az egyházközség hívei kapják. Akkoriban, ismételtén, csak annyit értettem én, kedves Uramöcsém, az egészről, hogy plébánosom tüzes védelmezőmmé, atyai barátommá vált. Ezzé tette a körülmény, hogy – szerinte – püspököm megbüntetett és a jegyző csapatával együtt ellenségemmé lett. Előbb ő bántott engem, miután mások is ütöttek engem, támadómból védelmezőmmé lett.

Visszaemlékeztem a hittételeket tanító professzorom jó tanácsaira, aki lelkem-

re kötötte, hogy hittételi témákról társalogjak főnökömmel, mert ezek igazsága nem engedi a kemény nézeteltérést. A különböző vélemények azonban bőséges anyagot szolgáltatnak az eszmeelésítő megbeszélésekre. Ezért délután elővettem a Páter Gudim könyvét. Átvettem belőle a történelmi résznek néhány oldalát, amelyeken Molina, hittudós egyéniségéről és iskolájáról volt szó. Így felkészülve, a vacsoránál megkezdtem a tudományos beszélgetést. Mit tart plébános úr Molináról: Arról a sárgacsőrűről? Hogyan lehet az ilyen prefektusnak megtenni? Mit tud ez az életről? Ilyenek nevelnek papot? Méltatlankodott plébánosom. Tévedni méltóztatik, feleltem a tudós fölényével. Hiszen Molina nem volt éppenséggel olyan ifjú, amikor tanát kifejtette. Született 1535-ben és 1565 körül kezdett tanítani. Plébánosom közbevágott: Kicsodáról beszél? Molináról kérem, adtam a fölvilágosítást, aki a szabad akarat és a kegyelem viszonyáról, bár elmés, de tomisták, mázsás bizonyítékainak ellent állni nem tudó elméletet állított föl. Vagy úgy! Válaszolt plébánosom. Én azt hittem, hogy az új papnevelő intézet egyik vezetőjéről beszél. Lesajnáló odapillantásom volt a válaszom. Kisvártatva belekezdtem a könyvből megtanult szövegbe. Elmondtam a hittudós életrajzi adatait, majd a megjelent könyveinek címét, végül ellenségeit is felsoroltam. Plébánosom csendben meghallgatott. Másnap a plébánosom beszélt a jegyzővel évek óta folytatott harcáról, mert el lévén teendőimmal foglalva, nem értem rá Páter Gudinból való előkészületre, és így átengedtem számára a társalgás vezetését. Este azonban kipótoltam. Rangos magyarázatot tartottam tudomány nyelvéről.

Harmadnap este a könyvet bírálókat soroltam fel. Így folytattam három napon keresztül. Plébánosom, pedig türelmes magatartása mellett hősiesen hallgatott.

A negyedik napon azonban már nem juthattam végére a tudományos előkészületemnek, mert egy órával a vacsora előtt beállított szobámba a plébánosom. Épp Páter Gudín előtt ültem és a napi előadásom anyagának betanulásába kezdtem. Plébánosom mosolyogva vette el kezemből a nagy dogmatikus jeles munkáját. Legyen szíves – szólt hozzám – adja ide kölcsön a tudományos anyagát. Ma este én tartok a könyv alapján oktatást. Szégyenkezve udvariaskodtam: Tessék, parancsolni. Kitűnő könyv. Plébánosom kaján mosollyal csapta hóna alá a hittétel ismereteim jeles forrását, és a vacsora alatt már ő beszélt jövőbeli hozzájárulásáról. Egymásután kérdezte a véleményemet az ellentétes pontokról, de én igen óvatosan hümmögtem és minden igyekezetemet egy csirkecomb húsának lehántására fordítottam. Utána következő napokban a hathatós kegyelemről, majd azután a nem elégséges kegyelemről volt szó, kiszámíthatatlan egymásutánban.

Három nap múlva plébánosom meglegelte a megtorló rendszabályozását, és befejezte előadásait imigyen: Most már láthatja öcsém, hogy nemcsak az újmiséskáplán a tudós, hanem az öreg plébános is az tud lenni, ugyancsak félórai készület után. Megszégyenülve vittem szobámba Páter Gudín művét, letéve a szándékról, hogy a hittételekről tudományos vitaközösséggel iparkodjam plébánosom körém szövődő szeretetét erősíteni.

Erre azonban nem is volt szükség. Az Úr akarat ugyanis olyan eseményt hozott közbe, amely még szorosabbra fűzte össze a nacafalvi plébánost és káplánját, aki manapság már bizony igen csendes ember és szintén *öreg plébános*.

KARITÁSZ HÁROMPERC – A SEGÍTSÉG ÚTJAIRÓL

Minden közösség talán legnagyobb erénye az összefogás képessége. Az együtt tenni akarás egy olyan célért, amely önmagában kifejezi az adott közösség számára fontos értékeket, és így válik tulajdonképpen cselekedetben megtestesülő hitvallássá. Katolikus közösségeink egyik legszebb „hitvallása” az ismeretlen rászorulókról való gondoskodás akarata. Az, hogy nagy ünnepeink közeledtével saját, megszokott világunk határain átlépve megosztjuk azt, amink van, azzal, akit nem is ismerünk, csak azt tudjuk róla, hogy jó ruha híján a hideg napok beköszönteivel fázik, hogy ritkán hajthatja párnájára fejét vacsora után, teli hassal és megfelelő cipő hiányában gyakran kénytelen nejlonzacskóba tekerve védeni lábát a fagytól. Ezért összefogunk, gyűjtünk és adunk. Adunk egy meleg pulóvert, egy csomagnyi lisztet, cukrot vagy tészta, és gyűjtünk meleg téli cipőt, ha közelednek az év leghidegebb napjai. S tesszük mindezt az őszinte szeretettől vezérelve. Megteszük, de valami bizonytalanság, valami hiányérzet mégis marad bennünk. De vajon miért? A válaszhoz Kalkuttai Teréz Anya gondolatain keresztül juthatunk el, mikor szerzetesközösségé-

ről így beszél: „Nincs adottságom ahhoz, hogy nagyban csináljam a dolgokat. Ami fontos számunkra, az az egyén. Ahhoz, hogy szeressünk egy személyt, egész közel kell kerülni hozzá. Hiszek a személyek közötti kapcsolatban; számomra mindegyik személy

Krisztus, és mivel Jézus egyedüli, számomra az adott személy is egyedüli a világon. Nem tömegeket ápolok, hanem csak személyeket.” Az Isten gondviselő szeretetét nem tudjuk összegyűjteni és elküldeni. Azt nekünk magunknak kell továbbadnunk, hiszen mi is valaki és nem valami által részeseülünk benne. Ez a személyes kapcsolatra épülő segítségnyújtás a krisztusi szeretetszolgálat valódi útja! Helyi karitás csoportunk ma közel 70 nehéz helyzetben lévő családot, egyedül élőt ismer. Hetven otthon, melyek közül az egyik ajtaja mögött azt várják, hogy testvér, TE kopogtass be, vidd el számukra egyházközségünk gondoskodó szeretetét és találd meg ott Krisztust! Csoportunkba várjuk segítő szándékú testvéreinket.

Információ, kapcsolatfelvétel személyesen, vagy a következő címen:

karitasz.kistarcsa@gmail.com

Lengyel Dávid

Szeretetvendégség a plébánián 60 év felettiek számára

Szentmisék rendje

hétfő: 18:00
kedd: 7:00
szerda: 18:00
csütörtök: 18:00
péntek: 7:00 nagybőjtben 18:00
szombat: 7:00; **18.00** (elővételezett)
vasárnap: 7.30; 9.00; 10.30
Nagytarcsán február 10-én és 24-én
lesz szentmise **11.30-tól**.

Irodai órák a plébánián

hétfő: 15–18
szerda: 10–12
csütörtök: 10–12
péntek: 15–17

ÁLLANDÓ PROGRAMOK AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN

Helyszínek: ahol nincs jelezve, ott a plébánián van a program, T (templom)

- Hétfő: 10-12 **Baba–mama klub**
- Kedd: 15 órától engesztelő imaóra (T)
A hónap 2. keddjén 20.15-től a **MÉCS** családközösség összejövetele.
- Szerdán 17 órára várjuk a **plébániai hittanra** azokat, akik iskolájukban nem tudnak hittant tanulni.
18.40-19.15 **bibliaóra** (T)
- Csütörtök: 17.30 **szenstégimádás** (T)
- Péntek: elsöpénteken **egésznapi szenstégimádás**; 17 **ifjúsági hittan**
19-20 **felőtt hittan** kéthetente
- Szombat: 10-12 **oratórium**
A hónap 2. szombatján **filmklub** a volt bérháziaknak és felőtt fiataloknak
17 órától **rózsafüzér** közös imádkozása (T); a hónap második szombatján 18 órától **gitáros mise** (T)
- Vasárnap: 18-19.30 a **Vivace** Kórus próbája.

ESEMÉNYEK

- Február 2-án **karitászbál**.
- Február 9. szombat 18 óra **ovis-baba-mama mise**.
- Február 13. hamvazószerda.
- Nagybőjt péntekjein 17 órától **keresztutat** járunk a templomban.
- Március 7-9. nagybőjti **lelkigyakorlat** a 18 órás szentmisék keretében.
- Május 11. **Élő Rózsafüzér Záródoklat**.

CSAK MÁR NE NYAFOGJ...

Sétálgattam a cipőboltban, és nézegettem a fekete, alkalmi cipőket:

Magas a sarka.. Lapos a sarka... Béna... Nem jó a mérete... Nem jó a formája... Ezt meg mégis milyen lábra tervezték?.. Ilyen forma nincs is, mi ez itt?... Kihívó... Unalmas... Túl meleg... Túl nyitott... Hátraesek benne... Szorít... **ADJATOK EGY JÓ CIPÉSZT, HOZZÁMEGYEK FELESÉGÜL!!!!**

Otthon aztán kiborultam, hogy továbbra sincs egyetlen fekete alkalmi cipőm, fehérret meg mégsem vehetek fel másnap az ünnepélyen, fekete szoknyához. Még ezen a napon át kellett mennem egyik szomszédasszonyomhoz néhány dolgot megbeszélni. Mikor elindultam volna haza, szólt, hogy várjak még egy percre.

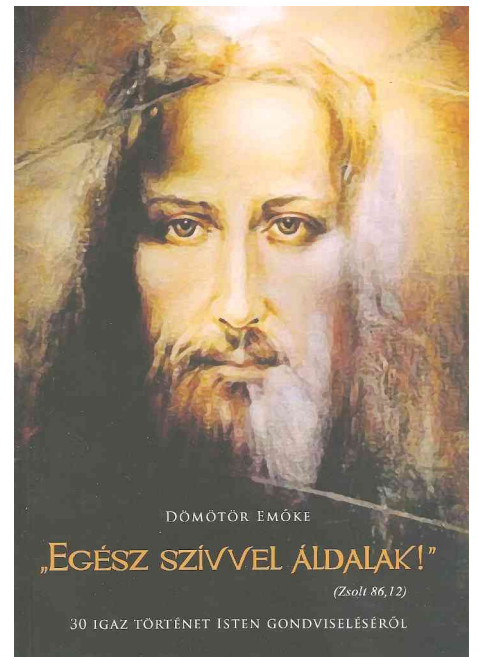
„Emőke, van itt egy cipő, magamnak vettem, de nekem nem kényelmes. Nem próbálnád fel? Neked adom ajándékba!” Ezzel előhúzott egy szép, fekete, alkalmi cipőt.

Az én méretemben. Az én ízlésemnek megfelelőt. Ajándékba.

„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.” (Zsolt 23,1)

Dömötör Emőke: Egész szívvel áldalak! c. könyvéből

A könyv megrendelhető a szerzőnél, aki kéri, ha van hasonló története és szívesen megosztaná, másokkal küldje el neki az alábbi e-mail címre: emoke.domotor@free-mail.hu, és névvel vagy név nélkül megjelenti.

Ára: 500,-Ft + postaköltség

HUMOR

Minden reggel, amikor felébredek, azonnal tornázni kezdek. Azt mondom magamnak:

– Rajta! Fel, le! Fel, le!

Két perc gyötrelem után azt mondom magamnak:

– Jól van! Most próbáld ugyanezt a másik szemhéjjal is.

***

Miért nincsenek vámpírok a Facebook-on?

– ???

– Mert nem tudnak magukról fényképet csinálni a fürdőszobtukör előtt állva.

***

– Na, Pistike, ismered-e az Archimédesz törvényét? Mondd meg nekem, mennyit veszít a súlyából a vízbe mártott test?

– Annyit, amennyi kosz leázik róla.

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség
Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános
Főszerkesztő: Lauer Tamás; Korrektúra: Bíró Ildikó; Készült 400 példányban
A plébánia címe: 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640-1359
Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu